

Bevar meg, Gud for jeg søker til flukt hos deg. (Salmene Kapitel 16:1)

1. Hva har vår kommunitet opplevd som Guds spesielle nåde i denne tiden.

Vi opplevde covid-perioden som en prøvelsestid, vi så mørket rundt oss, det var ikke noe håp og en opplevelse av å være forlatt. Kirken hvor vi var ofte, ble et ukjent sted som ingen besøkte fordi den var stengt. Å møte en annen person, noe som tidligere var en glede, ble nå en trussel. Alle var redde for å møte

Personer, og isolerte seg. Vi pleide å dele mat med hverandre, men nå var alle redd for smitte.

Vi hørte fra slektninger i våre hjemland, at folk dør også de som i utgangspunkt var friske. Det var mangel på plasser på sykehusene og det var ikke noe medisin mot sykdommen. Dermed mistet vi håp og tviler selv på overlevelse, det økte frykt og angst for sykdommen.

På dette tidspunktet opplevde vi den spesielle nåden ved å bli forvandlet til en slags helsestasjon i stedet for et sted for frelse. I en tid som fikk folk til å vende seg bort fra Kirken, tok vi vare på folk for å støtte dem fysisk og hjelpe dem å bli friske.

Kirken har støttet folk ved å gi håp og bry seg om dem, ved materielle behov, matpakker eller trøst og håp.

Som i det gamle testamente hvor vi hører hvordan profetene ble trøstere i tiden i fangenskap, de lovet folket at prøvelsestiden snart skulle være over og Gud snart skulle befri dem fra ulykkene. Som kommunitet bad for dem og trøstet dem. I denne tiden følte vi oss nærmere Herren som kommunitet.

Vi fulgte vårt oppdrag som alltid med tidebønn, tilbedelse og vi gikk aldri glipp av den hellige messe

I denne tiden kom to søstre til kommuniteten fra Italia.

Ettersom Italia var så sterkt påvirket av covid, tillot ikke prestene som skulle lese messe for kommuniteten at de var en del av fellesskapet. De måtte derfor delta i messe over TV. Det gjorde at de fikk mer tid til bønn, tilbedelse og refleksjon i stillhet for Herren. Som kommunitet opplevde vi spesielle nådegaver fra Herren gjennom bønner. Vi levde sammen med folket i denne tiden. Guds spesielle nåde som vi erfarte under koronaen, førte oss nærmere ham og gjorde at vi lyttet til ham og takket for beskyttelsen vi fikk. Som kommunitet opplevde vi at disse prøvelsene var en periode med spesiell nåde og velsignelse.

2. Hva opplevde vi som en viktig utfordring og hvordan møtte vi den?

Vi hadde alltid følelse av at en dag ville det være slutt på pandemien. Denne livserfaringen vi fikk gjorde oss i stand til å vokse med risikoen for smitte og sykdom. Vi møtte disse ting med litt spenning og angst. Situasjonen som pågikk månedsvis, skapte fortvilelse spesielt blant eldre. Vi opplevde en spesiell omtanke, nærhet og støtte med de som arbeidet med

Helse. Ved å omforme denne utfordringen til en mulighet, ser vi at samfunnslivet må bygges opp igjen, fra avstand og isolasjon til mer åpenhet. Vi prøvde å begynne med å puste på vanlig vis for på denne måte å fortelle at evangeliet om glede kan fornye sjel og sinn og kropp. Det er personen i sin helhet som interesserer. Det er først og fremst det som skjer inni et menneske som er viktig. Det krever absolutt tålmodighet og mot. Denne utfordring ble til en mulighet for indre forandring, det å stole på Herren og hans planer isteden for medisiner.

« vær sterk, vær ved godt mot, vær ikke redd for dem, for Herren din Gud vandrer med deg, han vil ikke forlate deg eller slippe deg.»

(Femte Mosebok 31,6)

3. Hva lever vi som et bestemt kall, innenfor vårt bispedømmes felles misjon, for den nærmeste fremtid?

Det som skjedde rundt oss, førte til at vi gav mer plass til et aspekt som alltid har vært der, en fornyet bevissthet : å be og gå i forbønn for menneskene som er betrodd oss. Med vår bønn hjelper vi hverandre i vårt kall, for prestene og for Guds folk, uavhengig av kaste, tro og geografi. Vi har blitt ledet av ånden til å kle Kristi svakhet, slik at det er tydelig at det som er godt kommer fra ham.

I dag er vi invitert til å lytte til Herren, som ønsker å tale til våre hjerter, slik at vi opplever å bli opplyst av hans ord. Dette er som folk forventer av oss. Vi trenger å gå tilbake for å forstå hverandre som mennesker som deler den samme historien.

For fremtiden: vi ønsker at denne dagen 2. februar vies til det gudviede liv, med åndelig konferanse, eukaristisk tilbedelse, at vi samles på denne dagen for å be for helsearbeidere, eldre, fattige og forsømte. Å besøke de syke og inspirere dem med håp slik at den store Frelser vil berøre dem, helbrede deres sjel og gi dem oppmuntring til å vende seg bort fra fortvilelse og innpode håp i dem.

Vi avslutter med Paulus ord til Romerne. (12:12)

Vær glade i håpet, tålmodige i trengselen, utholdende i bønner.